

393. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Inleiding.

De zevende Internationale Arbeidsconferentie, welke van 19 Mei tot 10 Juni 1925 te Genève werd gehouden, stelde een aantal ontwerp-verdragen en aanbevelingen vast. ¹⁾

De ontwerp-verdragen betreffen:

1°. gelijkheid van behandeling van vreemde arbeiders en eigen onderdanen voor de ongevallenverzekering;

2°. nachtarbeid in bakkerijen;

3°. schadeloosstelling voor ongevallen overkomen in verband met de dienstbetrekking;

4°. schadeloosstelling voor beroepsziekten.

Twee dezer ontwerp-verdragen maakten voor de tweede maal een punt van behandeling door de Arbeidsconferentie uit. De zesde Internationale Arbeidsconferentie had n.l. besloten om de eindstemming over een aantal onderwerpen, waartoe ook de onder 1 en 2 genoemde ontwerp-verdragen behoorden, tot een volgende conferentie uit te stellen. Ingevolge de door die zesde Conferentie vastgestelde voorlooprijge reglementswijziging hadden de Regeeringen der aangesloten landen de bevoegdheid in dien tusschenliggenden tijd op de voor-ontwerpen amendementen in te dienen, welke zij noodig achten om hare bekrachtiging van het voorgestelde verdrag te vergemakkelijken. Van die bevoegdheid was ten aanzien van vorenbedoelde ontwerpen door verschillende Regeeringen gebruik gemaakt.

Het ontwerp-verdrag onder 1°. genoemd werd evenwel door de Conferentie ongewijzigd vastgesteld. Het ontwerp-verdrag, onder 2°. vermeld, werd, nadat eenige kleine wijzigingen waren aangenomen, niettemin in hoofdzaak ongewijzigd vastgesteld.

Nog een ander ontwerp-verdrag werd in tweede lezing behandeld, t. w.: het ontwerp-verdrag betreffende den wekelijkschen rustdag in glasfabrieken met wanovens. Voor dat ontwerp werden evenwel niet het vereischte aantal stemmen (2/3) uitgebracht, zoodat dat ontwerp niet aangenomen is.

Aangezien ratificatie van de hiervoren onder 1°. en 3°. genoemde ontwerp-verdragen niet behoeft te leiden tot eenige wijziging of aanvulling van de Nederlandsche wetgeving, wordt met betrekking tot die ontwerpen goedkeuring bij de wet voorgesteld. Ten aanzien van de onder 2°. en 4°. genoemde ontwerp-verdragen, welke ratificatie onderscheidenlijk wijziging van de Arbeidswet 1919 en aanvulling der Nederlandsche ongevallenverzekeringswetgeving vereischt, wordt voorgesteld, dat de Kroon zich de bevoegdheid voorbehoudt te zijner tijd die ontwerp-verdragen te ratificeeren, hetgeen zal kunnen geschieden, zoodra de voor te stellen wijziging der Arbeidswet en aanvulling der wettelijke ongevallenverzekering kracht van wet zullen hebben verkregen.

In elk der ontwerp-verdragen komt een bepaling voor volgens welke een lid van de Internationale Arbeidsorganisatie, dat het verdrag bekrachtigt, zich verbindt om het toe te passen ten aanzien van de koloniën en bezittingen, die geen volkomen zelfbestuur hebben, onder het voorbehoud:

1°. dat het verdrag niet onuitvoerbaar zij ten gevolge van de plaatselijke omstandigheden;

2°. dat de wijzigingen, die noodzakelijk zijn om het verdrag te doen aanpassen aan de plaatselijke omstandigheden, daarin mogen worden aangebracht.

Zooals ook reeds in de Memorie van Toelichting tot het ontwerp van wet, houdende goedkeuring van het ontwerp-verdrag van Genève betreffende het recht van vereeniging en vergade-

1) Een exemplaar van deze ontwerp-verdragen en van de aanbevelingen is ter griffie nedergelegd, ter inzage van de leden.

ring van landarbeiders (Bijlagen Tweede Kamer, Zitting 1922—1923 n°. 456, 3) medegedeeld werd, laat bedoeld voorbehoud voldoende vrijheid om te zijner tijd een nadere beslissing te nemen ten aanzien van de toepassing van de ontwerp-verdragen op Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao.

Ten aanzien van de door de Arbeidsconferentie aangenomen aanbevelingen zal een nota aan de Staten-Generaal worden aangeboden. ¹⁾

I. Ontwerp-verdrag betreffende de gelijkheid van behandeling van vreemde arbeiders en eigen onderdanen voor de ongevallenverzekering.

Ingevolge artikel 1 van het ontwerp-verdrag, verbindt de Staat, die het verdrag bekrachtigt, zich om onderdanen en hun rechtverkrijgenden van de overige tot het verdrag toegetreden Staten bij een ongeval, dat binnen zijn gebied heeft plaats gehad, ten aanzien van de ongevallenverzekering op denzelfden voet te behandelen, als de eigen onderdanen.

Artikel 2 geeft echter vrijheid om met betrekking tot de schadeloosstelling voor ongevallen, overkomen aan arbeiders, die in dienst van een onderneming, gevestigd binnen het gebied van een anderen Staat, tijdelijk binnen het gebied van een tot het verdrag toegetreden Staat werkzaam zijn, of die als gevolg van den aard hunner dienstbetrekking regelmatig eenigen tijd binnen het gebied van dat lid werkzaam zijn, bij speciaal verdrag tusschen de betrokken Staten te bepalen, dat op ongevallen, ook indien zij zijn overkomen binnen het gebied van den eenen Staat, niettemin de wetgeving van den anderen Staat van toepassing zal zijn. Aangezien, wat betreft het beginsel van artikel 1 van het ontwerp-verdrag noch de Ongevallenwet 1921, noch de Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922 eenig onderscheid maakt tusschen Nederlanders en vreemdelingen en de bepaling van artikel 2 van het ontwerp-verdrag de regeling opgenomen in de artikelen 2, 3 en 3a van het Nederlandsch-Duitsch verdrag van 27 Augustus 1907 (goedgekeurd bij de wet van 29 November 1907 (*Staatsblad* n°. 310), aangevuld bij het verdrag van 30 Mei 1914, goedgekeurd bij de wet van 6 Maart 1915 (*Staatsblad* n°. 138) en in de artikelen 2, 3 en 4 van het Nederlandsch-Belgisch verdrag van 9 Februari 1921 (goedgekeurd bij de wet van 18 Februari 1922 (*Staatsblad* n°. 70) toestaan, brengt dit ontwerp-verdrag voor Nederland geen nieuw beginsel.

Ook het op 9 Januari 1925 met Noorwegen gesloten verdrag, goedgekeurd bij de wet van 30 December 1925 (*Staatsblad* n°. 543), gaat van de in het onderhavige ontwerp-verdrag neergelegde beginselen uit.

Tegen goedkeuring van het ontwerp-verdrag bestaat naar de meening van ondergeteekenden dan ook geen bezwaar.

De bijzondere artikelen van het ontwerp-verdrag vereischen geen nadere toelichting.

Een Nederlandsche vertaling van het ontwerp-verdrag is hierbij gevoegd.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.

*De Minister van Buitenlandsche Zaken,
VAN KARNEBEEK.*

*De Minister van Koloniën,
KONINGSBERGER.*

*De Minister van Justitie,
J. DONNER.*

1) Een beknopt verslag van de Conferentie is als bijvoegsel van aflevering 7 jaargang 1925, van het *Maandschrift voor het Centraal Bureau voor de Statistiek* verschenen.

ONTWERP-VERDRAG BETREFFENDE GELIJKHEID VAN BEHANDELING VAN VREEMDE ARBEIDERS
EN EIGEN ONDERDANEN VOOR DE ONGEVALLENVERZEKERING.

De Algemeene Conferentie van de Internationale Organisatie van den Arbeid van den Volkenbond, door den Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau bijeengeroepen te Genève en aldaar bijeengekomen op 19 Mei 1925 in hare zevende zitting,

besloten hebbende verschillende voorstellen aan te nemen betreffende „gelijkheid van behandeling van vreemde arbeiders en eigen onderdanen voor de ongevallenverzekering”, welk onderwerp het 2de punt vormt van de agenda der zitting en

besloten hebbende, dat deze voorstellen den vorm zullen aannemen van een ontwerp voor een internationaal verdrag,

neemt heden den 5den Juni 1925 het volgende ontwerp-verdrag aan, ter bekrachtiging door de leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid, zulks overeenkomstig de bepalingen van deel XIII van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige deelen der andere Vredesverdragen:

Artikel 1.

Ieder Lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich om de onderdanen van elk ander Lid, dat dit verdrag bekrachtigd heeft, aan wie een ongeval overkomt op zijn grondgebied, en hunne rechtverkriggenden, met betrekking tot de ongevallenverzekering op denzelfden voet te behandelen als zijn eigen onderdanen.

Deze gelijkheid van behandeling zal verzekerd zijn aan vreemde arbeiders en hun rechtverkriggenden zonder dat daaraan eenige voorwaarde betreffende de woonplaats wordt verbonden; evenwel zullen de maatregelen te nemen met betrekking tot de betalingen, die een Lid of zijn onderdanen krachtens dit beginsel te doen heeft of hebben buiten zijn grondgebied, indien zulks noodig is, vastgesteld worden bij speciale regelingen getroffen tusschen de betrokken Leden.

Artikel 2.

Bij bijzondere overeenkomst kan worden bepaald, dat voor de schadeloosstelling van ongevallen, overkomen aan arbeiders, die tijdelijk of bij tusschenpoozen werken op het grondgebied van een Lid voor rekening van een onderneming gelegen op het grondgebied van een ander Lid, de wetgeving van dit laatste Lid van toepassing zal zijn.

Artikel 3.

De leden, die dit verdrag bekrachtigen en bij wie nog geen regeling van schadeloosstelling van ongevallen, hetzij krachtens een stelsel van verzekering, hetzij krachtens een ander stelsel bestaat, nemen op zich binnen 3 jaar na de bekrachtiging een dergelijk stelsel in te voeren.

Artikel 4.

De Leden, die dit verdrag bekrachtigen, verbinden zich om elkander onderling bij te staan teneinde de toepassing van het verdrag alsmede de uitvoering van hun onderscheiden wetten en verordeningen op het gebied van de ongevallenverzekering te vergemakelijken, en om elke verandering in de van kracht zijnde wetten en verordeningen op het gebied van de ongevallenverzekering ter kennis van het Internationaal Arbeidsbureau te brengen, welk Bureau de andere belanghebbende Leden daarvan in kennis zal stellen.

Artikel 5.

De officieele bekrachtigingen van dit verdrag, overeenkomstig het bepaalde in deel XIII van het Verdrag van Versailles en

de overeenkomstige deelen van de andere Vredesverdragen, zullen worden medegedeeld aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door hem worden ingeschreven.

Artikel 6.

Dit verdrag zal van kracht worden zoodra de bekrachtigingen van 2 leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid door den Secretaris-Generaal zullen zijn ingeschreven.

Het zal slechts verbindend zijn voor de leden, die hunne bekrachtiging door den Secretaris-Generaal hebben doen inschrijven.

Vervolgens zal dit verdrag voor ieder der andere leden in werking treden op den datum waarop de bekrachtiging van dat lid door het Secretariaat zal zijn ingeschreven.

Artikel 7.

Zoodra de bekrachtigingen van 2 leden der Internationale Organisatie van den Arbeid door het Secretariaat zijn ingeschreven, zal de Secretaris-Generaal van den Volkenbond van dit feit mededeeling doen aan alle leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid. Hij zal hen eveneens in kennis stellen met de inschrijvingen van de bekrachtigingen, die hem later door andere leden der Organisatie zullen worden medegedeeld.

Artikel 8.

Behoudens het bepaalde in artikel 6 verbindt ieder lid, dat dit verdrag bekrachtigt, zich om de bepalingen van artikelen 1, 2, 3 en 4, uiterlijk op 1 Januari 1927 in toepassing te brengen en zoodanige maatregelen te nemen als noodig zullen blijken om deze doeltreffend te doen zijn.

Artikel 9.

Ieder lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich om het toe te passen ten aanzien van zijn koloniën, bezittingen en protectoraten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 421 van het Vredesverdrag van Versailles en de overeenkomstige artikelen der andere Vredesverdragen.

Artikel 10.

Ieder lid, dat dit verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na verloop van een termijn van tien jaren na den datum, waarop dit verdrag van kracht begint te worden, zulks bij een verklaring toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door dezen in te schrijven. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar nadat zij door het Secretariaat is ingeschreven.

Artikel 11.

De Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau moet, tenminste eenmaal in de 10 jaren, aan de Algemeene Conferentie een verslag uitbrengen over de toepassing van dit verdrag en zal vaststellen, of het wenschelijk is de herziening of wijziging van dit verdrag op de agenda der Conferentie te plaatsen.

Artikel 12.

Zowel de Fransche als de Engelsche tekst van dit verdrag is authentiek.